

W y r o k .

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ .

Sąd Najwyższy na sesji wyjazdowej w Krakowie, w składzie:

Przewodniczący S.N. Dr.J.Zembaty,

Sędziowie S.N.E.Stodolak,

T.Migdał (sprawozdawca),

przy udziale Prokuratora S.N.Dr.H.Rajzmana

i asesora sąd.Anny Bagińskiej jako protokolanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 7.października 1948 r. w sprawie

Hermana C i ę c i a ł y - - - - -

oskarżonego o przestępstwo z art.4 dekretu z 31.VIII. 1944 r.

Dz.U.Nr 69/46 poz.377 i art.1 dekretu z 28.VI. 1946 r. Dz.U.

Nr 41,poz.237 - - - - -

po rozpoznaniu kasacji oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego

w Krakowie z dnia 2.kwietnia 1948 r.Nr VII K 972/47 - - - - -

na mocy art.529 i 598 k.p.k.oraz art.4 dekr.o opl.sąd.

w spr.karn. kasację oskarżonego o d d a l a , od kosz-

tów postępowania kasacyjnego i opłaty sądowej w Sądzie

Najwyższym go z w a l n i a .

U Z A S A D N I E N I E .

Kasacja oskarżonego żąda uchylenia zaskarżonego wyroku, zarzucając obrazę:

1) art.13 k.k. popełnioną przez skazanie oskarżonego za udział w sztafetach ochronnych ("SS"), aczkolwiek oskarżony wstępując do tej organizacji nie miał świadomości co do jej celów zbrodniczych, ani też będąc jej członkiem nie miał zamiaru popełniać zbrodni;

2) art.19 i 20 § 1 k.k., gdyż oskarżony wyobrażał sobie, że władza niemiecka ma prawo do przymusowego wcielania mieszkańców Śląska do sztafet ochronnych ("SS"), a tymczasem działał pod wpływem błędu " co do okoliczności, dotyczących organizacji Allg.S.S. i Waffen S.S.";

3) art.4 § 2 dekretu z 31.VIII. 1944 r. wskutek skazania oskarżonego za przynależność do załóg obozów koncentracyjnych, mimo, że w ustawie czyn ten nie jest określony jako przestępstwo;

4) art.1 dekretu z 28.VI. 1946 r. przez dowolne, nie oparte na dowodach, lecz tylko na przypuszczeniach, uznanie winy oskarżonego odstąpienia od narodowości polskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Kwestia świadomości co do zadań sztafet ochronnych ("SS") w chwili wstępowania sprawcy w szeregi tej organizacji, jest dla bytu zbrodni, określonej w art.4 dekretu z 31.VIII. 1944 r. obojętną. Istotne jest w tej mierze, iż sprawca w okresie 1940 - 1945 r. pozostawał członkiem tej organizacji, mając świadomość popełniania przez nią czynów określonych obecnie jako zbrodnie przeciwko pokojowi, zbrodnie wojenne, lub zbrodnie przeciwko ludzkości i, aby miał wolę - choćby ta nie

była swobodną - kontynuowania członkostwa pomimo tej działalności "SS". Tak samo jest bez znaczenia dla oceny winy popełnienia przestępstwa z art.4 dekretu z 31.VIII. 1944 r. okoliczność, czy sprawca sam dopuszczał się konkretnych aktów, mających cechy wspomnianych wyżej zbrodni, - albo czy chciał je popełniać, lub przewidywał i godził się (zamiar wynikowy) na ich spełnianie.

2. Zarzut obrazy art.19 i 20 § 1 k.k. jest gołosłownym, bo nieopartym na wynikach rozprawy twierdzeniem autora kasacji, który niczym go nie uzasadnił, tak, że nie nadaje się do rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym, stosownie do art.512 i 524 lit.a/ k.p.k.

3. Art.4 dekretu z 31.VIII. 1944 r. daje sądom możliwość uznania za organizację przestępczą każdej organizacji, co do której sąd stwierdził, iż dokonywała zbrodni przeciwko pokojowi, zbrodni wojennych lub zbrodni przeciwko ludzkości, według kryteriów, przyjętych przez społeczność Narodów Zjednoczonych (art.6 Statutu Międzyn. Tryb. Wojskowego). Tego rodzaju zbrodnicza działalność załóg niemieckich obozów koncentracyjnych, zwłaszcza tak pełnych potworności jak w Oświęcimie i Brzezince, - gdzie oskarżony pewien czas pełnił służbę "SS-manna" - jest ponad wszelką wątpliwość powszechnie znana. Miał więc Sąd całkowitą podstawę do uznania przynależności oskarżonego do załóg obozów koncentracyjnych w Oświęcimie, Brzezince i Monowicach za zbrodnię, określoną w art.4 dekretu z 31.VIII.1944 r. zwłaszcza, że wyrokiem Najwyższego Trybunału Narodowego z dnia 22. XII. 1947 r. Nr 5/47 załoga obozu koncentracyjnego w Oświęcimie, do którego należały obozy w Brzezince i Monowicach, została uznana za grupę zbrodniczą, w rozumieniu tego przepisu.

4. Przekonanie o winie oskarżonego odstąpienia od narodowości polskiej w latach 1939 - 1945 oparł Sąd na stwierdzonych na rozprawie faktach, iż oskarżony od samego początku okupacji nie-

PPS 515

miekkiej w Polsce zachowywał się jak Niemiec, zaznaczając niedwuznacznie swoją wolę pozostania Niemcem w ramach hitlerowskiego porządku prawnego, czemu m.in. dał wyraz przez dobrowolne wstąpienie do "Hilfspolizei", a następnie przez ochotniczą służbę w "SS" (Allgemeine). Nie był więc Sąd pozbawiony podstawy prawnej do skazania oskarżonego na mocy art.1 dekretu z 28.VI. 1946 r.

Kasacja ulega zatem oddaleniu.

Na oryginalne właściwe podpisy.

Za zgodność.

Kierownik Sekretariatu.

Sprawdzała:

Stawka